

Baka István

SIRALOMHÁZ

Nagyon közzé lett a távol,
Már félig benne élek én;
Mint felbontott palack nyakából,
Csurog az édes, égi fény

Napjaim csorba poharába;
S iszom, amíg tart, úgy iszom,
Mint utolsó kancsó borát a
Betyár, ha csendőrtoll-iszony

Lesi az órát ásitozva, –
Mikor vezethet engemet
Az udvarnégyezőg-borzalomba,
Ahol akasztófám mered?

Nagyon közzé lett a távol;
És végleges ítéletem:
Csurog-csurog az ég nyakából
Megromlott fényű életem.

Petri György

TENGERPARTI ELÉG

Te női mivoltod fogyatkozásával
küszködsz verejtékezve – hosszú kín,
mert nagyon nő vagy –, én meg a
férfiasságom maradékát őrizgetem:
döntőképeség, gyors ügyintézés, szükség esetén erély,
ilyesmikre gondolok csupán, a hím
elrestült bennem, és nem is restelkedik
petyhüdöttségén. Ész? Még egy kevéske.
Erő? Annyi sem. Oly szent akarat?
Egy nagy... Már egy szemernyi sem.
Úgy értem, hogy nem *szent*. Bátorodom
szoritkozni a természetes önzésre

(bármit is értsünk azon, hogy „természetes”).
Fiatal hölgy nem kell vagy lelkes liba,
vagy pedig csak a pénzemre pályázik.
Te csak beosztani akarod a pénzemet meg engem is,
de tapintatosan. Tehát viseltes bár, de elviselhető vagy
(elvben és többnyire); ez most egy bók volt.
Mondhatnám: tárgyilagos és visszafogott
szerelemnek megemésztő tüze bánt,
s minő egybeesés! kedvenc virágod a *tulipánt*.
Én pedig alkoholista vagyok, mint Cs. V. M.,
csak én testben jutottam el a *kupresszusos partokra*,
nem a gümőkór lázhullámain.
E sorokat is egy olajfák övezte,
tengerre néző teraszon írom.
Petőfi meg sohasem látott tengert,
ami mégiscsak égbekiáltó disznóság
(már ha volna értelme beleüvölteni
Isten vattával bedugott fülébe).
Shelley belefulladt. Én a kelleténél jobban úszom.
Van pénzem. Mi rosszat mondhatnék még magamról?
Ritkán tisztálkodom, gyakran piszkoskodom.
Van étvágyam és ízlésem, szeretek
középnagylábon élni (ez elkerülhetetlen is,
mert negyvenhárom lábam van), sőt,
minden megszorítás és peremfeltétel
nélkül szeretek élni, csak úgy, mint az állat.
Ráadásul a haláltól sem félek.
Egyfajta orvosi kíváncsisággal
regisztrálok az életfunkciók
fokozatos apadtát/megszűnését.
Wittgenstein megkerülte a problémát
(„A halál nem eseménye az életnek.”)
a lapos definíciós megoldásával.
Na de a *haldoklás*. Az bizony
esemény. Méghozzá a javából!
Mennyi izgalmas és tovább nem adható tapasztalat!
Hozzá fogható csak egyszer akad.
Hogy képzelhetném, hogy mindezt megúszom
s e törekvő világban lehetek
szándéktalan, szelid és élveteg,
hogy békén sörözöm, vagy szürcsölöm az ouzóm,
és a megérdemelt büntetés elmarad.

CSAKAMARI

Ez első hallásra olyan,
mint egy japán küzdősport
(vagy ételspecialitás) neve,
holott csupán egy tóteredetű
kis hölgy iránti szenvedélyteljes
és kizárólagos elkötelezettségemnek
óhajtottam hangot adni.
Elferdült hajlam is tulajdonítható nekem,
mert az említett nő elég csámpás,
már ha vonatkozásában lehet
egyáltalában *lábakról* beszélni.
De *köze* van! És bokáig érő
szoknyában szalonképes, mi több, reprezentatív.
(A *közét* úgy értettem, hogy mindenhez:
közügy, közüzem, közjó, Közért, Köjál
és minden „köz”-zel kezdődő dologhoz
[például: közöny] köze van.) De ilyennek szeretem.
Hiszen, ha másvalamilyennek szeretném,
értelemszerűen nem is Őt szeretném.
S ez okot adna a találgatásra.

A FELISMERÉS

1

Cserzettbőrű propellerkapitány
voltam a történelem egyik helyi járatán.
Révbe értem. De ez kötelesség, nem érdem.
Itt vagyok, és az egészet nem értem.

2

Mint irdatlan nagy dög kimúlt a korszak.
Elvették a kedvenc játékomat.